

РАВЕНСТВО

Органъ на Женитъ комунистки (тѣсни социалистки) въ България.

„РАВЕНСТВО“

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЪСЕЧНО:
на 1 и 15 число.

Годишенъ абонаментъ 9 лева, за 4
мѣсеца 3 лв. Единъ брой 40 стот.

Всички суми се изпращатъ до
Общото Работническо Кооперативно
Дружество „Освобождение“, София.

Ръкописи се изпращатъ на адресъ:

Л. Кандевъ,
СОФИЯ, ул. „Тимокъ“, № 1.

Д. Благоевъ

Жената и комунизмътъ.

Вѣстникътъ, който започва женската комунистическа организация въ България, по рѣшение на първата женска комунистическа конференция, посрѣщаме съ голѣма радостъ. Той се явява не само да изпълни една специална задача на Българската комунистическа партия; той се явява да покаже, че женската комунистическа организация се е засилила до толкова, щото може да издържи единъ свой органъ на просвѣта. Отъ друга страна, той показва, — което е най-важното, че нашата женска комунистическа организация създава необходимостта да издига своитѣ членки до разбиране новото съдържание, което влага въ социалистическия идеен пролетарското революционно врѣме, и да се бори най-енергично съ всички прѣдразяждѣци, заблуди, лъжи и клѣвети на буржуазията върху комунизма спрямо жената.

Откато се появи комунизмътъ прѣди 75 години и до днесъ буржуазията въ цѣлия свѣтъ повтаря заблудата, лъжата и клѣветата, че комунизмътъ щѣлъ да унищожи семейството и да доведе общността на женитѣ. Нѣщо повече. Откато въ Русия възтържествува болшевишката революция, нейнитѣ врагове повтарятъ пуснатата отъ тѣхъ клѣвета, че руското свѣтско правителство било издало декретъ за общността на женитѣ. И както е извѣстно, тази клѣвета много подло експлоатиратъ у насъ широкитѣ продажници, общодѣлцитѣ. Да опровергавае тази клѣвета, считаме за оскърбление на женитѣ комунистки. Още прѣди 72 години Марксъ и Енгелсъ, великитѣ учители на пролетариата, въ Манифеста на Комунистическата партия дадоха прѣкрасенъ отговоръ на клѣветницитѣ на комунизма по въпроса за унищожаването на семейството и общността

на женитѣ. Редакцията на вѣстника на нашата женска комунистическа организация ще използва, вѣрвамъ, въ страницитѣ му отговора на Карлъ Маркса и Фридрихъ Енгелсъ по този въпросъ.

Въ тази статийка, мисля, ще бѣде най-полезно да се спремъ върху това, какво е комунизмъ изобщо и какво е той за жената. Комунизмътъ е социализмъ, очистенъ отъ всѣкакви изопачавания, отъ всѣкакви фалшификации, които извършватъ съ него платенитѣ орждия на господстващитѣ класи, орждията на експлоататоритѣ народни, на буржуазията. Комунизмътъ е социализмъ въ най-високата форма на развитието му. Само при тази най-висока форма на социализма, само при комунизма човѣчеството ще постигне пълна свобода, истинско равенство въ благосъстоянието и братството. Само при комунизма човѣцитѣ, безъ разлика на полъ, ще станатъ човѣци равноправни въ пълния смисълъ на думата.

Отъ казаното става много ясно, какво велико значение има за женитѣ тоя социализмъ, комунизмътъ. Въ днешното капиталистическо общество все по-голѣмъ брой жени изпадатъ въ положението на пролетарки, на наемни работнички, които могатъ да живѣятъ, като продаватъ своята работна сила на капитализма, на прѣдприемача и държавата. Но положението на наемницата въ днешното общество е много по лошо, отъ онова на наемника. Работната сила на наемницата въ днешното общество се цѣни по долу отъ работната сила на наемника, защото днешното капиталистическо общество счита жената за по-долно същество отъ мъжа. Затова експлоатацията на труда на пролетарката въ днешното общество е много по-голѣма отъ оная на труда на работника, на пролетария. Отъ друга страна, пролетарката, поради сѣщия възгледъ на буржуазията за жената, никога въ днешното общество не ще може да

стане равноправна като пролетарка и като членъ на сѣщото общество. Затова въ днешното общество ще бѣде двойно експлоатирана и винаги при мизерно положение.

Пролетаркитѣ все повече ставатъ мнозинство отъ женитѣ. Тѣ заедно съ пролетаритѣ създаватъ колосалнитѣ богатства на днешното общество, а сами гинатъ въ нѣмотия и страдания. Вънъ отъ пролетаркитѣ въ днешното общество има, дѣ повече, дѣ по малко, полупролетарки, жени на малоимотнитѣ класи. Тѣхното положение става все по-отчаяно и все повече ставатъ пролетарки. Тѣ заедно съ пролетаркитѣ и пролетаритѣ съставляватъ грамадно мнозинство отъ народитѣ. И ако при всичко това, това мнозинство се ограбва и управлява отъ малцинствата, то се дължи на тѣхното несъзнание. Но тѣ трѣбва да съзнаятъ, че единичното имъ спасение отъ днешното тежко положение е въ тържеството на комунизма и че трѣбва да станатъ борчини на това тържество. На това именно съзнание трѣбва да служи прѣдимно органътъ на женската комунистическа организация.

Т. Киркова

НАШАТА БОРБА

Тригодишната дележническа война и всичкитѣ нейни ужаси и жертви се почувствува най-болно отъ женитѣ-майки и съпруги.

Жестоката касапница отнесе въ гробищата стотини хиляди скъпи и близки на трудящитѣ се жени, стотини хиляди останаха сакати за винаги инвалиди, други стотини хиляди — сираци и вдовици. Защо се дадоха тия скъпи жертви, за кого се дадоха тѣ?

Широкитѣ народни маси, които войната засегна най-болезнено, трѣбва да се замислятъ и да рѣшатъ за себе си тѣй или иначе тоя въ-

прось. Отнемайки женитѣ, тѣхнитѣ мъже, бащи, братя и синове — войната имъ стовари тежката грижа за дѣцата и старцитѣ и ги принуди да се борятъ сами въ живота за своето съществуване, при най-лоши условия — ужасна скъпотия, мизерия и гладъ.

Поставени въ безизходно положение маситѣ бързо зрѣятъ, тъй че нищо чудно нѣма, дѣто трудящитѣ се жени и у насъ прѣзъ врѣме на войната порастнаха съ десетилѣтие въ своето съзнание. Войната събори маса заблуждения и прѣдразсѣдци у тѣхъ.

Войната, обявена отъ господарската класа, пише и на женитѣ, че е война за плячка, за трупане на богатства, за власть и потисничество. Господаритѣ изпратиха работницитѣ, дребнитѣ служащи и селенитѣ да мратъ по бойнитѣ полета за „величието на България“, а тѣ и тѣхнитѣ синове останаха да трупатъ печалби отъ гърба на женитѣ и дѣцата на отишлитѣ подъ знамената войници. Фабрикантитѣ, прѣдприемачитѣ и голѣмитѣ търговци продаваха на невъобразимо високи цѣни производенитѣ отъ пролетарскитѣ жени и дѣца прѣдмети и правѣха живота имъ не поносимъ, обричаха ги на гладна смъртъ. Една значителна частъ отъ пролетарскитѣ жени съзнаха отъ кждѣ иде злото и рѣшиха за себе си въпроса. Тѣ намѣриха своето мѣсто съ редоветѣ на *Комунистическата партия* (тѣсни социалисти) и професионалнитѣ организации при нея. Тѣ се организираха и водятъ борба подъ нейното знаме за повече хлѣбъ, за по-добъръ животъ и за освобождение отъ наемното робство. И днесъ, прѣдъ работническата класа стои задачата за създаването на една нова България, въ която работницитѣ и малоимотни градски и селски народни маси да живеятъ единъ пълнен човѣшки и културенъ животъ, не само да *вкусятъ*, но да *станатъ* господари на всички блага, които създаватъ съ своя собственъ трудъ. Днесъ прѣдъ работническата класа стои задачата да *завладѣе политическата власть и въдвори пролетарската диктатура*. Ето защо е необходимо бързото сплотяване на работницитѣ, работничитѣ и малоимотнитѣ трудящи се маси подъ знамето на тази партия, която само защитава интереситѣ на работническата класа и се бори противъ грабителската и опустошителна война на капиталиститѣ. Ний, *женитѣ на труда* и черната мизерия, които давахме толкова скъпи жертви,

които и сега най-много страдаме отъ послѣдствията на войната — скъпотията, глада и мизерията, нѣмаме вече сили да понасяме спокойно това черно тегло. Ние заявяваме високо на нашитѣ господари-потисници, че ние се нареждаме и се боримъ подъ неопятненото червено знаме на Комунистическата партия (тѣсни социалисти) за изгръгване властта отъ рѣцѣтѣ на тѣхната класа, която е виновницата за всички наши страдания, мъки и кръвопролития.

Поднасяйки първия брой отъ боевия женски комунистически вѣстникъ, „*Равенство*“, на нашитѣ другарки, на всички работнички и жени на труда, ний не смѣтаме за необходимо да имъ излагаме нашата програма, цѣль и борба. *Нашата програма е програмата на Комунистическата партия, нейнитѣ сръдства за борба съ и наши сръдства. Исканията на Комунистическата партия съ наши искания. Цѣльта на Комунистическата партия е наша цѣль.*

Работници, работнички, жени, майки сестри и дѣца на пролетариата — всички подъ знамето на Комунистическата партия, която въ тия исторически моменти се бори не само за освобождението на жената, но за освобождението на цѣлото човѣчество отъ игото на капитала.

Прочее, да живѣе комунизма!

Да крѣпне в. „*Равенство*“, боевия органъ на женитѣ комунистки!

Днешното общество и жената.

Днесъ обществото се състои отъ двѣ категории хора: бѣдни и богати. Богатитѣ иматъ капиталитѣ, фабриктѣ, работилницитѣ, въ тѣхни рѣцѣ съ банктѣ. Тѣ живеятъ охолно и въ разкошъ, безъ да се трудятъ. защото за тѣхъ работятъ стъ сутринъ до вечеръ работницитѣ и работничкитѣ отъ тѣхнитѣ фабрики, работилници и банки. Капиталиститѣ мислятъ само, какъ повече печалба да имъ остане, за да живеятъ по-добрѣ. Тази категория хора днесъ се наричатъ капиталистическа класа, или буржуазна класа. Тя днесъ е господаръ въ живота, въ нейни рѣцѣ е днесъ властта, тя управлява. Днесъ ней служатъ войска, полиция и министри. Това много ясно се видѣ въ стачкитѣ, които работницитѣ водѣха и водятъ. Затова и днешното общество се нарича капиталистическо, или буржуазно общество.

Бѣднитѣ или работницитѣ нѣматъ нищо друго, отъ което да се прѣпи-

таватъ освѣнъ да отидатъ и работятъ въ фабриктѣ на капиталиститѣ. да колятъ по лозята, бахчитѣ и нивитѣ на богатитѣ. Богатството на работницитѣ съ тѣхнитѣ двѣ рѣцѣ, тѣхната работническа сила; работницитѣ добиватъ сръдства за живѣне, когато продаватъ своята сила, когато ходятъ да работятъ на буржуазията. Сръщу своя трудъ работницитѣ получаватъ толкова, колкото да не умратъ отъ гладъ, да ходятъ въчн дрипави и въ нужди, да гледатъ какъ дѣцата имъ умиратъ отъ болести и гладъ.

Днесъ работи не само мъжтѣ, но и неговата жена и възрастни дѣца. Жената на работника остава своя дѣца, отива въ фабриката, на полето и на всѣкждѣ, гдѣто може да изкара хлѣбъ за себе си и дѣцата си. Дъщеритѣ на работническата класа пълнятъ днесъ тююневитѣ и текстилнитѣ фабрики, тѣ съ навсѣкждѣ, гдѣто машината работи, дори и въ черната и убийствена работа на минитѣ. (Въ Перникъ работятъ 900 жени). Днесъ вече е рѣдкость да срѣщнете работилница, фабрика, хотелъ, кръчма и кафе те, гдѣто женскитѣ трудъ да не е приложенъ, гдѣто жената да не работи и коси мжитѣ на тегловния работнически животъ.

И какъвъ разлика! Жената на буржуата и обувкитѣ си не обува безъ слугиня, нейнитѣ дъщери не знаятъ що е трудъ и мислятъ само за развлечения и игри. А женитѣ и дъщеритѣ на работническата класа живеятъ въ черенъ трудъ, на тѣхъ лежи цѣлата кщна работа; слѣдъ излизането отъ рѣбота тѣ отиватъ въ кщци, гдѣто дѣцата, братята ги чаатъ и продължаватъ да работятъ до сръднощъ. Разкошѣтъ, охолността, златото и коприната на буржуазната жена е причина за мжитѣ, теглата и страданията на работническитѣ жени. Щастieto на буржуазната класа се гради върху нещастieto на работническата класа. Работническата класа днесъ е робиня на труда.

Разбира се, буржуазната класа и буржуазната жена иматъ днесъ всякъкъ интересъ да запазятъ своята власть своето господарско положение. Работническата класа иска да се освободи отъ робското си подчинение, отъ глада, мизерията, мжитѣ и теглитата на днешното общество. Тя иска да си нареди единъ човѣшки животъ. Работницитѣ не бѣгатъ отъ труда, но щомъ работятъ, трѣбва да живеятъ добрѣ. Това, което изработватъ, да се даде на всички, на цѣлото общество, а не само на господаритѣ. Да се нареди обществото така, че който работи и се труди, той да ядѣ.

Отъ това виждаме, че интереситѣ на работницитѣ и господаритѣ сж противорѣчиви, че между тѣхъ се води борба за животъ и смъртъ. Буржуазията иска да запази своитѣ права на господарь, а работницитѣ се борятъ да се освободятъ отъ днешното си робско положение. Тази борба между двѣтъ класи, между бѣдни и богати, се нарича *класова борба*. Цѣльта на тази борба е работническата класа да завземе въ своитѣ рѣцѣ властта отъ буржуазната класа и да нареди живота, като издигне правото на труда като най-висшъ законъ. Тази велика борба се води днесъ въ Русия, Унгария и Германия, тя раздрусва буржуазния свѣтъ. Стачнитѣ сж едно отъ проявленията на тази класова борба.

Буржуазната класа разполага съ всички сръдства, за да крѣпи своето господарско положение: войска и полиция, сѣдилища, черква и училище, буржуазнитѣ и жълти вѣстници и др. Буржуазнитѣ жени уреждатъ „благотворителни“ дружества, комитети и като се събератъ, все „за бѣднитѣ си сестри мислятъ“. Въ всѣки градъ тѣ иматъ по едно такова дружество, а въ София около 20—25. Въ тѣхнитѣ каси влизатъ пари и отъ държавната и общинска казна. Но изтриха ли тѣ сълзитѣ на работническата жена, намалиха ли сълзитѣ и теглата на работническитѣ дѣца? Не! Тѣзи госпожи не сж въ състояние да направятъ тоза. Тѣ само лицемерятъ, защото всичкитѣ злини, както видѣхме, идатъ отъ господството на тѣхната класа. Съ своитѣ дружества тѣ само заблуждаватъ работническитѣ жени и ги отклоняватъ отъ истинския път на освобождението и избавлението. А този път е класовата борба на работницитѣ и работничкитѣ.

Класовата борба на българскитѣ работници се води отъ Комунистическата партия (тѣсни социалисти). Работническитѣ маси, малоимотнитѣ граждани и селени се организиратъ около свѣтата партия за борба противъ буржуазията. Женитѣ на тѣзи маси стоятъ още далечъ отъ тази величава борба. Тѣ сж чужди на нея въ голѣмото си мнозинство. Днесъ въ голѣмитѣ стачни борби участвуватъ хиляди работнички, които трѣбва да се спечелятъ за комунизма. Наредъ съ мъжетѣ трѣбва да се наредятъ и женитѣ. Да спечелимъ жената на широкитѣ трудящи се маси, да я издигнемъ като борецъ въ първитѣ редове—ето задачата на Женската комунистическа организация, която брой вече двѣ хиляди боркини. Тя днесъ е единичката женска органи-

зация, която, чрѣзъ просвѣта и организация, спечелва сръдцата на трудящитѣ се жени и ги нарежда подъ знамето на комунизма.

Нашиятъ вѣстникъ въ този моментъ се явява като едно ново сръдство да спечелимъ още повече женитѣ, защото той ще изразява тѣхнитѣ болки и страдания и ще имъ посочва пътя къмъ избавлението. Вѣстникъ „*Равенство*“ се посрѣща днесъ съ радостъ отъ трудящитѣ се жени и върваме, че другаркитѣ комунистки ще сторятъ всичко възможно да го дадатъ въ рѣцѣтъ на женитѣ. Нито една трудяща се жена не трѣбва да остане безъ него. Прочее, съ вѣстника въ рѣка да издълнемъ нашата велика задача, да озаримъ съзнанието на жената съ идеалтѣ на комунизма!

Учителка Райна.

РАБОТНИЧЕСКО ДВИЖЕНИЕ

Стачкитѣ.

Навсѣкждѣ работницитѣ се вълнуватъ. Тѣ обявяватъ стачки, напушатъ работата, спиратъ машинитѣ. Защо става това? Войната направи живота скѣпъ. Съ заплатата си работникътъ едва се изхранва, макаръ жената и дѣцата да работятъ. Жалба не достига, месото скѣпо, дрехи и обуца немогатъ да се купятъ, а въ сжщото врѣме господаритѣ, натрупали милиони прѣзъ врѣме на войната, трупатъ ги и сега. Днесъ работницитѣ и работничкитѣ се борятъ за увеличение на заплатитѣ, за въвеждане осемъ-часовия работенъ день. Стачкуваха въ Пловдивъ тютюневитѣ работници, въ София въ захарната фабрика и въ една тютюнева и дърводѣлска; стачкуватъ печатаритѣ въ Русе, стачкуватъ въ Габрово и Девня. Чрѣзъ стачка повишиха заплатитѣ си тютюневитѣ работници въ Ксанти, Дупница, Самоковъ, Станимака, Пловдивъ и др.

Всички стачки се ръководятъ отъ Синдикалния съюзъ при Комунистическата партия. Въ тѣзи стачни борби участвуватъ хиляди работнички, които достойно се държатъ.

Стачката въ Перникъ.

Това име знаятъ плѣнническитѣ жени. Буржуазията насочваше и лъжеше, че виновници за задържането на тѣхнитѣ мъже били работницитѣ въ мина Перникъ, защото искали да правятъ стачка. Днесъ това дикъшъ не лови, защото досегашното мируването на пернишкитѣ миньори не доведе тѣхнитѣ мъже, които не се знае сръшу що сж заложени. Въ протокола за примирението нищо не е казанъ за тѣхъ. Но когато работницитѣ въ Перникъ мируваха, копаяха черното злато, изгаряха

вжтрѣ въ мината, чиновницитѣ въ мина Перникъ, все отборъ широка социалисти, не изплатиха на работницитѣ за два мѣсеца, нито пъкъ имъ дадоха ония възнеграждения и добавѣчни, каквито законитѣ имъ прѣдвизчатъ. Общодѣлскитѣ чиновници и полицаи въ мината и въ мистерството само за тѣсняшка кръвь мислѣха и кой по събуденъ рудничаръ да изхвърлятъ. Всѣки можа да си прѣдстави, какъ прѣзъ тѣзи 2 мѣсеца сж живѣли женитѣ и дѣцата на работницитѣ, отишли за „голѣма печалба“ въ Перникъ да работятъ.

На 2 юли, 2 ч. сл. обѣдъ напускатъ работата 7 хиляди работници. Нито единъ не е останалъ на работа въ мината. Стачната комисия позволява да работятъ само въ болницата и забранява продаването на вино, ракия и бира, докато трае стачката. На 3 юли 9 ч. вечерта стачката се прѣкрати съ пълна побѣда на пернишкитѣ миньори. Буржуазнитѣ вѣстници мълчаха, или казаха, че тѣснитѣ социалисти ги подбудили. Женитѣ виждатъ, кой накара работницитѣ да правятъ стачка въ Перникъ.

ОРГАНИЗАЦИОНЕНЪ ЖИВОТЪ.

Женската комунистическа организация. Комунистическата партия още прѣзъ 1914 год. възложи на женитѣ, партийни членки, да основатъ организация на женитѣ, чрѣзъ която да се води агитацията и пропагандата на социализма и комунизма всрѣдъ трудящитѣ се жени. Войната спъна работата на новата организация, но тя непрѣкъсна своя животъ и подъ военното положение. На много мѣста пазителитѣ на социалистическото огнище бѣха женитѣ комунистки. Започнала съ стотици членки въ по-голѣмитѣ градове, днесъ организацията брой въ своитѣ редове 41 групи съ повече отъ 2000 членки. Държатъ се бѣседи, четатъ се книги, услужва се на партийната организация и пропаганда. Въ женскитѣ групи може да влѣзе всѣка жена, която иска да се учи и разбира днешния общественъ строй. Дългъ на всѣка работничка и работническа жена е да потърси въ своя градъ женската група и се запише въ нея. Чрѣзъ знанието и науката, на която тамъ ще се научи, тя ще добие сила за борба противъ днешната наредба, ще се научи гдѣ е корена на всичко зло, което царя въ нейната къща и около нея. Тамъ тя ще се научи, коя „орисница“ нареди такъвъ черенъ нейния на дѣцата и животъ. Чрѣзъ организацията тя ще се бори за избавянето си отъ тая зла „орисница“ и за постигане истински човѣшки животъ.

Варна. На 6 юли имаме публично женско събрание, на което се прие следната резолюция:

Днес 6 юли 1919 год., свикани на събрание във Народния дом от Комунистическата организация на жените (тѣсни социалистки), жените на Варненските работници и малоимотни граждани, вдовиците и сираците от последните двѣ войни, на брой около 200, след като изслушахме рѣчта на др. Дим. Кондовъ по днешното положение и като взехме предвид, че нашите мъжи и тегла се дължат единствено на прѣстѣпнитѣ намѣрения и сремѣжи на нашата буржуазия и нейните агенти, която не се посвѣни, за удовлетворяване на собственитѣ си интереси, да жертвува по най-безогледен начин българскитѣ синове, да жертвува бждащето на тѣхнитѣ жени и дѣца и да ги постави въ нечувани тегла и мизерия, то ние, като протестираме най-енергично против днешния гнилъ общественъ строй, издигаме следнитѣ наши искания:

1. Конфискация на печалбитѣ и капиталитѣ отъ войната;

2. Издрѣжка отъ държавата на всички инвалиди, вдовици и сираци отъ войната;

3. Създаване работа за всички безработни;

5. Народенъ съдъ за убийцитѣ на народа;

Да живѣе комунизма! Да живѣе освободителната борба на пролетарната! —
Прѣдседателка: Ст. Томова.

Станимѣжа. Вчера 12 и днес 13 юли масово посѣтени женски събрания акламираха рѣчитѣ на другарката К. Ст. Динлиева отъ Пловдивъ, която говори на теми „Днешното положение на жената“ и „Организцията на работничкитѣ“. Записаха се 18 нови членки. — За събранието Димчева.

ХРОНИКА

„Равенство“ излиза два пѣти мѣсечно — на 1 и 15 число, уреждано отъ редакционенъ комитетъ при Централната комисия на Женската комунистическа организация. Абонаментътъ за „Равенство“ става при всички настоятели на „Работнически Вѣстникъ“, или направо при Общото Работническо Кооперативно Д-во „Освобождение“. Абонаментътъ за година е 9 лева, за 6 мѣсеца 4-50, за 4 мѣсеца 3 лева, за 1 мѣсець е 0-75 лв., а единъ брой 40 стотинки.

Настоятелитѣ, които ще получатъ „Равенство“ въ връзки, ще плащатъ по 32 ст. екземпляра. Смѣткитѣ на „Равенство“ ще се водятъ отдѣлно отъ тия на „Работнически Вѣстникъ“. Всички суми за „Равенство“ ще се изпращатъ до дружество „Освобождение“, а рѣкописитѣ до др. Ламби Кандевъ, София, ул. Тимокъ, № 1.

Всѣки пощенски записъ да се придружава съ обяснително писмо.

Женитѣ комунистки могатъ да записватъ абонати въ прѣдплата, или пъкъ да разпространяватъ вѣстника, изпращанъ въ връзки до настоящитѣ. Отъ д-во „Освобождение“

27 юли бѣ денъ, въ който рѣзко се разграничиха двѣтѣ борящи се обществени класи у насъ. На едната страна бѣ цѣлата буржуазия и нейнитѣ вѣрни съюзници и защитници, партиитѣ отъ „лѣвицата“, начело съ продажната общодѣлска котерия, а на другата страна бѣ всичко угнетено, онеправдано, експлоатирано, гладно, голо и босо, водено отъ Комунистическата партия (тѣсни социалисти) на борба за повече хлѣбъ, свобода и човѣшки животъ. Въпреки нечуванитѣ военно-полицейски насилия, организирани отъ общодѣлцитѣ, Комунистическата партия успѣ да организира своитѣ събрания и митинги,

Доблѣстнитѣ комунистки взеха най-активно участие както въ агитациитѣ прѣди 27, така също и въ самия денъ наредъ съ своитѣ мъже и дѣца, съ своитѣ братя и родители. Продалитѣ съвѣстѣта си и корумпирани общодѣлци бѣха явни и тайни доносчици, дедективи на буржуазията, бѣха организаторитѣ на контр-революцията, показана се достойни последователи на рускитѣ черносотници. Нека получатъ нашето прѣзрѣние!

На 17 августъ сѣ назначени изборитѣ за народни прѣдставители. При все че женитѣ сѣ лишени отъ избирателни права, обаче, дългъ се налага на всѣка съзнателна работничка и работническа жена да вземе най-активно участие въ агитацията, която Комунистическата партия прѣдприема, като разнесе комунистическитѣ позиви, лозунги и бюлетени въ всѣка къща, дѣто царува мизерията, глада и експлоатацията. Да стоплимъ пролетарскитѣ сърдца за великитѣ борби, що ни прѣдстоятъ за хлѣбъ и свобода! Най-мощниятъ ни пѣтеволачъ, най-яркиятъ ни свѣтильникъ е „Работнически Вѣстникъ“. Нека той стане една отъ насѣщнитѣ нужди на всѣко пролетарско сѣмейство. Срѣшу неговото прѣсѣждане отъ цензурата, срѣшу неговото арестуване, нека комунисткитѣ отговорятъ съ записване на хиляди нови абонати за „Р. В.“.

Умоляватъ се секретаркитѣ на женскитѣ комунистически комисии да изпратятъ тримѣсечнитѣ си отчети за второто тримѣсечие отъ тази година заедно съ припадающия се членски вносъ. Това е необходимо, за да може Централната комисия наврѣме да приготви полугодия отчетъ. — Отъ Секретарката.

Въ подкрѣпа на в-къ „Равенство“.

Едно съкровено желание на женитѣ комунистки у насъ се туря въ изпълнение.

Първиятъ женски комунистически в. „Равенство“ започва да излиза два пѣти въ мѣсеца — на 1 и 15 число.

Съ съдѣйствието на всички другарки, ний се надѣваме да направимъ нашия вѣстникъ да отговаря на нуждитѣ и желанията на българскитѣ работнички.

Животътъ поставя прѣдъ българскитѣ работнически маса въпроси, съ които тѣ трѣбва да се справятъ. Първиятъ женски комунистически вѣстникъ „Равенство“ ще имъ дойде на помощъ.

Вѣстникъ „Равенство“, (както и другата комунистическа прѣса у насъ) не разполага съ фондове — той нѣма срдѣства, но той рѣчицата на широката подкрѣпа на българскитѣ работнички и трудящи се женски маси, на които той ще бжде упжтвачъ, които ще имъ освѣтява пътя къмъ социализма.

Нашиятъ в. „Равенство“ има нужда отъ материалната и морална подкрѣпа на всички. Ето защо, ний канимъ всички съзнателни работнички на съвмѣстна работа.

Другарки работнички!

Сподѣлете чрѣзъ в-къ „Равенство“ съ вашитѣ несъзнателни другарки вашия опитъ, разкажете имъ за вашата първа крачка по пътя на борбата, за своитѣ успѣхи и поражения, за своята организационна работа и пр Пишете въ в. „Равенство“ по това, което интересува работничкитѣ, съ които се срѣщате. Посочвайте неговитѣ недостатѣци, които въ първо врѣме нѣма да бждатъ малко, но съ общи усилия ще бждатъ прѣмахнати.

Работете за най-широкото разпространение на нашия в. „Равенство“.

Нашата амбиция трѣбва да бжде да дадемъ въ ржката на всѣка работничка, на всѣка работническа жена нашия в. „Равенство“. Нека той стане, както и „Работнически Вѣстникъ“, любимъ другаръ въ работническото сѣмейство. Да живѣе и крепне пърия женски комунистически в. „Равенство“.

Редакционниятъ Комитетъ